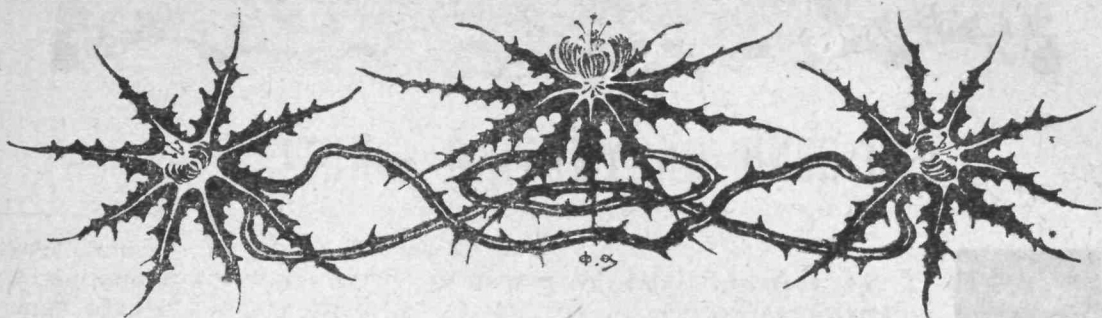

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

79

Τὸ μυστικὸ δένδρο *

(Ἀποσπάσμα)

Πάει, πάει ψιλά ὁ γερός καρμός σὲ τούτη τῇ γῇ, ποῦ εἶναι τῆς ζωῆς ἡ κούνια καὶ ὁ τάφος. Γεμίζει μὲ περίσσια φύλλα, ποῦ ἀγκαλιάζουν τόσο μέρος τῆς γλυκεῖας ἡσυχῆς αὔρας. Ἄλλὰ δὲν εἶναι ξέσκεπη ἡ πρασινάδα του. Χαρούμενο κάθεται σὲ κάθε φύλλο ἓνα πνεῦμα καὶ ὁλόκληρο τὸ θεόρατο δένδρο λαμποκοπάει καὶ τραγουδάει καὶ μακρὰν πολὺ πάλονται τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ μὲ τοὺς παλμούς τῆς τέχνης.

80

Ὡδ ἡ.

(Ἀποσπάσμα)

Τὸ φεγγάρι συμμαζεύεται λαμπερότερο μὲς τὸ κύμα, ποῦ στὴν παρθενικὴ μορφῇ τῆς γεννημένης θεᾶς ἐμψυχώνει τὲς κυρασμένες στροφές, σὰν προβαίνουνε λαμπερὰ ἀπὸ καθαρότατο φῶς, ποῦ γλυκὸ καὶ τρεμουλιαστὸ ἀπὸ τῇ σιγαλῇ ὁμορφῇ θεῖα πορεία, ἀπορροφοῦσε ἀπ' τὰ μάτια τὸ γαλάζιο, ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸ χρυσάφι καὶ τῆς χαρᾶς ὁ παλμός ἐτρεχε τὴ θάλασσα ὅλη, γιὰ νὰ χαιρετᾷ τὴ Θεά.

81

Ἕπαινος σὲ φίλο.

(Ἀποσπάσματα).

Στὴ θεὰ τῶν ἀγρῶν εἶναι ἀφιερωμένο ἓνα δάσος τῆς Ζακύνθου ἀπλὸ θυσιαστήριον ὑπάρχει στὴ μέση ποῦ βαστάει τῆς θεᾶς τὸ εἶδωλο. Τριγύρω τοῦ δάσους βασιλεύει πάντα ὁ ἀνθισμένος καὶ μοσχοβολισμένος Μάης. Καὶ στοῦ ρυα-

κιοῦ τὸ γοργὸ φλοῖσβο ἀποτελοῦν ἀρμονία τὰ πουλάκια, ἡ αὔρα καὶ τὰ φύλλα.

Χαῖρε, ὦ θεὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὁμορφη ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὲς ὁμορφες θεές, ποῦ κατοικοῦνε ἐκεῖ ἐπάνω. Σὺ, μὲ τὸν ἐξαίσιον Ὑμνον, ποῦ ἀντιλαλεῖ, ἀναγαλλιάσεις τὲς οὐράνιες καρδιές. Ἴσως ὁ Ὑπέρτατος Πατέρας μὲ τὸ χέρι του σὲ ἐπλασε. προτοῦ λαμπυρίσῃ στὸν ἡσυχὸ ὁλόμαυρο οὐρανὸ τὸ κάτασπρο χαμόγελο τῆς Κηρυκίας.

Σὺ, ὦ θεά, νὰ κάμῃς τὰ πάντα δύνασαι, γιὰ σὲ οἱ ἀπαραβίαστοι νόμοι τῆς Μοίρας πέρασι δὲν εἶχαν δταν στὰ ὁλοσκότεινα λημέρια τοῦ Ἄδου ἐπῆγε ἀοματωμένος μὲ λύρα ὁ Ἀδριεῖος ἀοιδός, αἰσθάνθηκε ὁ σκληρὸς βασιλῆας τῆς Αἰωνίας νύχτας τὸ χτυποκάρδι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ κάθε ψυχὴ στὰ τρομερὰ βάσανα ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἄλαλη.

Σὲ μία βαθειὰ σκοτεινὴ καὶ τρομερὴ φρίκη ἦσαν ὅλα ἐδῶ κάτω· σὺ ἐσυγκινήθηκες καὶ στὸν κόσμον ἔστειλες ἀρμονικὸν ὕμνον. Στὸν μελωδικὸν ἦχο ἐφύτρωσαν δροσερὰ φύλλα, μυρωδάτα χορτάρια καὶ τριαντάφυλλα καὶ στὸν ἀέρα ἠχολόγησαν τῶν πουλιῶν τὰ κελαϊδήματα.

Σ' αὐτὴ τῇ μεγικτῇ αἰφνίδιᾳ ἀνταλλαγῇ ὅλης τῆς φύσεως οἱ θνητοὶ ὅλοι προτεκτικοὶ ἔμειναν. Καθενὸς ἡ καρδιὰ ἐκυριεύθηκε ἀπὸ ἀσυνήθιστη χαρὰ καὶ γλυκάδα καὶ ἡ ὄψι των ποῦ πρῶτα ἦταν λυπημένη, γιὰ πρώτη φορὰ ἐλαμποκόπησε καὶ ἐχαμογέλασε.

Ὁ Ἑρωτίας μὲ χρυσὰ φτερὰ γοργὰ ἐπέταξε καὶ στὴ γῇ ἔρριξε ὁλόγλυκα τὰ βλέμματα. Ἕπειτα σὲ μιὰ δροσερῇ δάφνῃ μὲ τὴ σαῖτα του, ποῦ παρθενικὴ ἦταν ἀκόμη, ἐχάραξε χαμογελῶντας ἀπὸ ἀναγαλλίας: *Ἐγὼ θέλω παντοτεινὰ τὸν κόσμον νὰ κάνω εὐτυχισμένο.*

Καὶ ἐξῶρα ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς ἀρετές, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ, ποῦ αὐτὸς ἔχει καὶ ἀναγνωρίζω, ἴσως στὴν καρδιά του κάποια ἄλλη εἶναι κρυμμένη. Τὴν βαστάει μυστικὴ στοὺς μεγάλους, τὴν κρατεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἔτσι κρυμμένη στὸ μητρικὸ κλαδί μένει ὁ βασιλῆας τῶν ἀνθρώπων, καὶ μολονότι τὰ μάτια δὲν τὸ βλέπουν ἡ αὐγοῦλα τὸ ξέρει, τὸ τρέφει, τὸ χρωματίζει.

*) Δίδομεν τέλος εἰς τὰς μεταφράσεις μὲ τέσσαρα ἀποσπάσματα ὧν τὸ πρῶτον ὑπάρχει εἰς τὴν ἔκδοσιν Πολυλά—Κουρτάνου, τὰ δὲ ἄλλα τρία τὰ ἔχοντες ἡμεῖς εὐρὴ ἀνέκδοτα καὶ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἔκδοσίν μας Ὁ Σολωμὸς κατεγίνετο εἰς ποίημα περιγραφὸν τὴν καταστάσιν τοῦ Ἑλλήν. ἔθνους μὲ τὸν τίτλον «Carmen Seculare» οὗτινος ὁ Πολυλᾶς ἐδημοσίευσεν ἀποσπάσματα. Ἐπειδὴ τὸ τρίτον ἀποσπάσμα ὁμοιάζει μὲ τὸ ἰταλικὸν ἀπόσπασμα «Τὸ μυστικὸν δένδρον» φαίνεται ὅτι ὁ Ποιητὴς ἔγραψε τὸ «Carmen Seculare» καὶ εἰς τὰς δύο γλώσσας.